

De blauwe coupé glijdt geluidloos de parkeerhaven in.

‘Daar is het,’ zegt Mo.

Met samengeknepen ogen tuur ik door het zijraampje van de auto naar de overkant van de weg. Ik had een onneembare vesting met superdikke muren en hoge punthekken verwacht. In plaats daarvan kijk ik uit op een groene heuvel. Er staan net als bij een sportveld van die imposante palen omheen, met zonnepaneeltjes, lampen en langzaam bewegende camera’s.

‘Weet je het wel zeker?’ vraag ik. ‘Ik zie alleen gras.’

Met elke drie meter een bordje op kniehoogte: PRIVÉTERREIN,
VERBODEN TE BETREDEN.

‘Die heuvel is geen natuurlijke heuvel maar de bovenkant van de computercentrale,’ zegt Laşer. ‘Het gebouw is zo ontworpen dat het helemaal opgaat in het landschap. De ingang bevindt zich aan de oostkant en is onzichtbaar vanaf de straat. Toch loopt er dag en nacht bewaking rond. De enige manier om ongemerkt binnen te komen is via het grasdak.’

Een dak zonder ramen.

‘Tuurlijk, joh,’ zeg ik schamper. ‘Doen we even.’

Bij het City-museum binnendringen om een kunstwerk te ro-

ven lijkt me minder ingewikkeld. En dat is al praktisch onmogelijk. Dus.

‘De cloud waarin het architectenbureau zijn data bewaart, bleek zo lek als een zeef,’ gaat Laşer onverstoort verder. ‘Ik heb de bouwtekeningen bekeken en het ventilatiesysteem is onze beste optie. Er komt een grote luchtkoker uit in de top van de heuvel.’

‘En de camera’s dan?’ vraag ik.

‘Zijn al gehackt.’ Hij opent zijn schouder tas die aan een kruislings over zijn borst gespannen draagband hangt. ‘Iemand was zo vriendelijk om de beveiligingscodes aan ons door te geven.’

Een van de leden van Bit’s a mystery, natuurlijk – het geheime genootschap van nerds, waar Laşer en Mo o zo graag bij willen horen.

‘Alleen een robot kan tientallen camera’s tegelijkertijd besturen.’ Laşer haalt een portable tevoorschijn, waarvan de lens als een lui oog is afgeplakt. ‘Daarom heb ik thuis een programmaatje gemaakt. Zodra ik het opstart, bewegen ze allemaal in een patroon dat ik nauwkeurig heb uitgedacht. Elke camera draait straks precies op het juiste moment van ons af.’

Mijn vingers sluiten zich om de hanger die ik aan een leren koordje om mijn hals draag: een dikke, zilverkleurige schijf met diepe inscripties van vreemde tekens erin. Het is de computersleutel die papa vroeger altijd bij zich droeg. Misschien voelt hij daarom dichtbij, ook al is hij al bijna twee jaar dood.

‘En als het misgaat?’

Laşer vindt mijn vraag zo belachelijk dat hij niet eens de moeite neemt om te reageren.

‘Relax,’ antwoordt Mo in zijn plaats. ‘Zolang we de tijd goed bewaken, kan er niks fout gaan.’

Laşer knikt. ‘We hebben vijf minuten om ongezien op de top van de heuvel te komen.’

Oké, dat moet kunnen.

‘En het rooster van de luchtkoker te schroeven,’ voegt hij eraan toe.

Mijn hart begint meteen harder te bonken. Ik snak naar een surprise-yummy, maar heb het doosje jammer genoeg niet bij me. ‘En als we het niet halen?’

‘Dan blijft iedereen verdoofd door de calmexine en kunnen onze leiders hun gang blijven gaan.’ Mo geeft me een schroevendraaier. ‘Dat laten we niet gebeuren, toch?’

Ik probeer een vastberaden ‘nee’ te produceren. Mijn trillende stem verpest het.

‘De auto staat buiten het bereik van de camera’s,’ zegt Laşer. ‘Maar zodra we de weg op lopen...’

‘Twee stappen,’ zegt Mo. ‘Dan komen we vol in beeld.’

‘Tenzij ik deze link activeer.’ Laşer beweegt met zijn vinger over het scherm van zijn portable.

Ik volg zijn blik naar de palen. De camera’s bewegen langzaam in de richting van de heuvel of het landschap daarachter. Niet één ervan loert naar ons.

Laşer humt tevreden en checkt het klokje op zijn portable. ‘Over zes seconden gaan we.’

De schroevendraaier glipt bijna uit mijn vochtige handen.

Als mama wist wat we van plan zijn...

Ik denk aan de honderdduizend berichtjes die ze me heeft geclickt. Waar ben je? Waarom reageer je niet? Heb jij de ketting van minister Adams gestolen?

Ja, en daarom bengelt hij nu aan de pols van Mo.
Laşer heeft de derde en laatste computersleutel om zijn nek gewikkeld. De sleutel die we uit de opslagruimte van het downtownbureau hebben gepikt.
Die ik heb gepikt.
‘Drie, twee...’ hoor ik hem zeggen.
In Paradise is geen plaats voor criminelen. Al zou ik willen, ik kan niet meer terug.
‘Nu!’ roept hij.
We stappen uit en steken op een holletje de weg over, terwijl ik op mijn allerhardst wens dat er geen auto aan zal komen. Ik slalom om een verbodsbordje heen en probeer Mo en Laşer bij te houden, wat niet meevalt, aangezien mijn benen net wattenstaafjes lijken – megadun en zwak.
Mo kijkt om en gebaart dat ik moet opschieten.
Alsof ik niet al onwijs mijn best doe.
Ik open mijn mond om te protesteren, maar bedenk nog net op tijd dat de meeste opnameapparatuur ook geluiden kan opvangen, dus ren ik zwijgend verder, tussen twee joekels van palen door. De bewakingscamera’s bovenin doen me aan dierenkoppen met lange neuzen denken. Ze kijken in tegen-gestelde richting en allebei van ons weg. Zolang we in deze rechte lijn blijven doorlopen, zijn we veilig.
Tenzij er dadelijk een drone opduikt, zanikt een stemmetje in mijn hoofd.
Tsss, denk ik. Hoeveel camera’s wil je hebben?
Maar mijn ogen zijn al omhooggevlogen en speuren nerveus de lucht af.
Ze hadden beter op de grond kunnen letten. De neus van mijn schoen stoot tegen iets hards en ik struikel. Ik probeer me-

zelf uit alle macht tegen te houden, maar ik heb te veel vaart. De wereld kantelt. In een reflex draai ik mijn hoofd opzij.
BAF!
Als een neergestort vliegtuig lig ik op de heuvel, met mijn rechterwang in het gras.
Mo is meteen bij me en rukt aan mijn arm. ‘Opstaan,’ fluistert hij dwingend. ‘Anders halen we het niet.’
Terwijl ik me overeind laat trekken, zie ik een metalen ding uit de grond steken.
Hoe dom kun je zijn? Struikelen over zoiets sukkeligs als een sproeier.
Niet alleen mijn gebutste ego doet zeer. Er zeurt iets in mijn knie en op mijn linkerpols prikt een schaafwond. Het liefst zou ik weer gaan liggen en dat idiote plan van ons vergeten, maar Mo blijft me vasthouden, dus kan ik niet anders dan met hem mee strompelen tot we hijgend de top bereiken. Laşer staat er al en bestudeert het lijnenspel op zijn portable. Ik weet niet hoe hij het voor elkaar heeft gekregen, maar er wijst nog altijd geen enkele camera onze kant op.
‘Nog drieënhalve minuut,’ zegt hij zacht. ‘Max.’
Mo laat me ogenblikkelijk los en focust zich op het rooster dat op de rechthoekige luchtkoker zit vastgeschroefd. Ik weet dat ik hem zou moeten helpen, maar mijn pols eist alle aandacht op. Het voelt alsof iemand met schuurpapier over mijn vel is gegaan en...
Laşer plant zijn elleboog tussen mijn ribben. ‘Pris.’
Zoals hij naar me kijkt! Ik probeer weer flink te zijn en de pijn te verbijten.
Ze zeggen wel eens dat mensen die vallen alles wat ze op dat moment vasthouden blijven vasthouden. Dat klopt. Tot mijn

verbazing heb ik de schroevendraaier nog steeds in mijn hand. Ik steek hem bibberig in het gleufje van de dichtstbijzijnde schroef en begin te draaien. Mo heeft de eerste al los en begint aan de schroef ernaast.

‘Nog drie minuten,’ meldt Laşer.

We werken gehaast en in stilte. Ik tril nog steeds, maar niet meer zo erg als eerst, en ga aan de slag met de tweede schroef, die behoorlijk vastzit. Mo heeft er inmiddels al vier los weten te krijgen en stort zich op nummer vijf.

‘Nog een minuut.’

Zo weinig?

Door dat stomme aftellen van Laşer krijg ik het toch weer op mijn zenuwen. Mo lijkt nergens last van te hebben. Hij heeft de op een na laatste schroef eruit gewipt, zodat het rooster nog maar op één punt aan de luchtkoker vastzit. Ik houd mijn gereedschap al klaar, maar Mo heeft een beter idee. Hij tilt het rooster niet op maar schuift het opzij, zodat het als een doorgezakt afdak aan de luchtkoker blijft hangen.

‘Opschieten,’ fluistert Laşer. ‘Over tien seconden is mijn programmaatje afgelopen en functioneren de camera’s weer normaal.’

‘Had het dan wat langer laten duren,’ zeg ik bozer dan ik bedoel.

Laşer vindt het waarschijnlijk vooral dom klinken, want hij zucht. ‘De bewakers die deze beelden bekijken, kun je niet eindeloos voor de gek houden.’

De rits van zijn schoudertas is maar voor de helft dicht. Ik stoot mijn schroevendraaier door de smalle opening naar binnen.

Mo zit intussen al klaar op het grasdak, met zijn benen in de

luchtkoker. Hij wil zich net afzetten als hij me verslagen aankijkt. ‘Pris, je sleutel.’

Mijn hand gaat naar het koordje om mijn hals.

Er is geen koordje!

HOLDEN

Ik sta met directrice Vera Paine in de contactruimte van het Clifton Instituut – de enige plek in het gebouw waar je met de buitenwereld kunt communiceren. Als degene die je dringend moet spreken haar camphone tenminste niet in een of andere kelder heeft achtergelaten en er zelf vandoor is gegaan. Je wordt bedankt, Pris.

Toen ik haar door de elektronische verbindingssistent liet bellen, kreeg ik een onbekende man aan de lijn.

‘Te laat.’ Dat was alles wat hij zei.

Waarschijnlijk was het de stem van zomaar iemand, ooit ergens opgenomen en opgeslagen en daarna door Sims gebruikt om een boodschap aan ons door te geven. Die verschrikkelijke boodschap dat we te laat zijn om het onheil nog te keren omdat Prissy en haar hackervrienden...

Hoe heeft hij mijn zus in hemelsnaam zover gekregen?

Social Interactive Monitor System.

Social, mijn reet. Phill Rogers had zijn computerprogramma beter IMS kunnen noemen: Interactief Moordlustig Systeem. Zodra ik aan de dodelijke praktijken van Swis en de Vlecht denk, voel ik de bezorgdheid in mijn maag prikken. Sims is in staat om iemand de meest vreselijke dingen te laten doen,

en Prissy kan niet eens een noodknop indrukken, want ze heeft niet alleen haar camphone maar ook haar ID-brace in die klotekelder achtergelaten. We kunnen het via de liveverbinding allemaal zien op het scherm: de met zebravisjes versierde polsband die naast een ouderwets toetsenbord ligt, en het gele medicijnpotje, waarin pa’s computersleutel sinds zijn dood verstopt heeft gezeten. Iemand heeft het leeggeschud en ondersteboven gezet. Ik tel acht witte aspirines en één roze pil.

Een stillevens, zou Prissy zeggen.

Waarom heb ik niet beter op haar gepast?

Op het moment dat mijn ogen in vijvers dreigen te veranderen vindt Vera Paine haar tong terug.

‘Bel het alarmnummer,’ commandeert ze de verbindingssistent.

Er gebeurt niets. Het scherm vertoont nog steeds dezelfde beelden.

Of beter gezegd: Sims vertoont nog steeds dezelfde beelden.

‘Dit is een noodsituatie!’ Paine legt haar handen op de rugleuning van de enige stoel die in de ruimte staat. ‘Verbreek de huidige verbinding en maak onmiddellijk contact met de alarmcentrale.’

De verbindingssistente is niet opgewassen tegen Sims.

‘Error,’ zegt ze.

Vanuit mijn ooghoeken zie ik een portable op de grond liggen. Dezelfde portable die me daarstraks door middel van een bewegend stipje hierheen heeft gebracht zodat ik met Prissy kon praten.

Misschien als ik snel genoeg ben...

Ik raap hem op – gelukkig weet ik de toegangscode – en toets

het enige nummer in dat ik vanbuiten ken. Het nummer van ma.

Het is niet haar gezicht dat op het scherm verschijnt, maar een tekenfilmpje waarin een kind een lange neus maakt.

Een golf van intense haat slaat door me heen en dan schiet de portable ineens uit mijn handen en koerst linea recta op het contactscherm af. Er klinkt een harde tik en tot mijn genoegen zie ik een flinke barst in het glas verschijnen. De portable pad smakt vlak voor me neer op de grond. Ik kan me niet beheersen en verkoop hem een rotschop.

Fuck Sims!

‘Klaar?’ vraagt Paine op zo’n manier dat ik me een gigantische loser voel.

Ze heeft gelijk. Ik had me niet moeten laten uitlokken door dat stomme filmpje. Eigenlijk ben ik niet veel beter dan die verpleger Swis en de Vle...

Er gebeurt iets op het grote scherm!

Het stilleven in de kelder verandert in een volle opnamestudio. Een man – zijn gezicht is niet goed zichtbaar door de barst, maar volgens het tekstbalkje heet hij professor Lindl – zegt met een lijzige stem: ‘Ik heb helaas geen back-up, zoals mijn computer. Wanneer mijn lichaam ermee ophoudt, zullen ook mijn gedachten en herinneringen voorgoed verdwijnen. Het geheugen van mijn computer daarentegen zou in principe eeuwig kunnen voortleven.’

Ik begrijp meteen dat het fragment voor mij is bedoeld.

Sims wil me laten weten dat mijn actie van daarnet volkomen zinloos was. Al sloop ik honderdduizend schermen en portables...

Kunstmatige intelligentie laat zich niet stoppen.

Dat hele stuk terugrennen, de sproeier opsporen, in het gras eromheen naar de computersleutel zoeken en – als het al lukt om dat rot ding te vinden – de heuvel weer op zwoegen en in de luchtkoker verdwijnen. En dat dan ook nog eens allemaal binnen tien seconden.

Zelfs Lightgirl zou dit niet trekken.

‘Hier.’ Laşer duwt de portable in mijn handen. ‘Gaan jullie vast.’ Nog voor we hem tegen kunnen houden galoppeert hij de heuvel af. Met zijn blik op de grond gericht volgt hij dezelfde rechte-streep-route van de heenweg, maar dan in tegenovergestelde richting. Zijn schoudertas wipt bij elke stap van en tegen zijn heup.

Ik bewonder hem en ben tegelijkertijd woedend om deze domste actie ooit.

‘Zal ik dan maar?’ vraagt Mo, die nog steeds op de rand van de luchtkoker zit.

Ik knik afwezig, terwijl ik afwisselend naar de portable pad, de camera’s en het grasdak kijk. Laşer is zo ongeveer op de plek aangekomen waar ik over die suffe sproeier ben gestruikeld en laat zich op zijn knieën vallen. Hij verplaatst zijn in de weg hangende tas naar zijn rug en tast om zich heen.